

Van verslaving naar herstel!

Eerste druk, 2013
© 2013 Anita Van Besauw

ISBN: 9789048429356
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

VAN
VERSLAVING
NAAR
HERSTEL!

ANITA VAN
BESAUW

Inleiding

Dit verhaal is voor een deel fictief.

Maar wat Lisa vertelt, over haar verslaving en herstel, is gebaseerd op ware feiten. Lisa is een fictieve naam.

Dit verhaal gaat over een vrouw die zwaar verslaafd was aan alcohol en medicatie.

Zij heeft de bodem gezien, maar is er in geslaagd om via veel vallen en opstaan, uit haar verslaving te geraken en zo toch nog een volwaardig leven op te bouwen.

Een heel herkenbaar verhaal voor onnoemelijk veel mensen die met dit probleem kampen. En zeker ook voor familie of vrienden van iemand die verslaafd is.

Men drinkt voor de gezelligheid, maar er bestaat ook een andere kant. Denk maar aan: agressie, verkeersongelukken, soms met dodelijke afloop, vandalisme, mishandeling.

Daarbij nog de gevolgen voor jezelf, levercirrose, alvleesklierkanker, Syndroom van Korsakov, (waarbij je hersenen zo beschadigd zijn dat je zelfs je eigen naam niet meer weet), om nog te zwijgen over al de gene die overlijden door overmatig alcoholgebruik!

Niemand vraagt om een verslaving, ook al veroordelen velen dit probleem door te zeggen dat dit hun eigen schuld is. Niets is minder waar. Maar je moet wel de eerste stap willen zetten naar herstel.

Er zijn aanwijzingen dat gevoeligheid voor alcoholisme, (en andere verslavingen), mede erfelijk bepaald zijn.

Het is een ziekte waar men niet van kan genezen, maar die perfect onder controle te houden is wanneer je alert blijft, en waarmee je toch nog een mooi leven kan leiden.

Klinkt misschien raar?

Wanneer je echt uit die poel van verslaving wil ontsnappen, lukt het je vroeg of laat.

Me even voorstellen

Mijn naam is Lisa, ik ben getrouwd, en heb drie kinderen.

Acht jaar heb ik gedronken en slaap- en kalmeermiddelen genomen.

Regelmatig verbleef ik op de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis, waar ik binnen rolde, na de zoveelste overdosering van drank of pillen.

Ook verbleef ik eens drie dagen in een ontwenningsskliniek, waar men me thuis, ten einde raad, naar toe stuurde.

Op een gegeven moment volgde ik drie AA-vergaderingen op een week, maar langer dan zes weken kon ik niet zonder mijn middelengebruik.

Ik ben heel ver geweest, tot zelfs in coma, maar ik ben terug uit die diepe put geklauterd, stap voor stap, met veel vallen en opstaan, en met de hulp van mijn gezin, mijn ouders, mijn vriendinnen.

En zeker niet te vergeten, AA en de ontwenningsskliniek waar ik me na mijn laatste herval, op eigen verzoek heb laten opnemen.

Misschien denk je nu, maar zover ben ik nog niet, toch staat je dit vroeg of laat te wachten!

Je stopt nooit te vroeg met drinken, maar vaak wel te laat!

Ik ken mensen, zelfs in mijn nabije omgeving, die zich letterlijk hebben dood gedronken.

Het is een feit dat er op een gegeven moment geen weg meer terug is, zelfs niet met alle goede wil en hulp van buitenaf!

Je kunt je hersenen zover beschadigen, dat je alleen nog wil drinken of slikken en het besef niet meer hebt om er iets aan te doen.

En ik ben me er heel bewust van, dat ik daar niet ver meer van af stond.

Bedenk ook dat je bij de gelukkigen hoort, diegene die nog een kans krijgen om een mooi leven op te bouwen, zonder middelengebruik!

Maar vergeet niet dat er zoveel verslaafden zijn die eindigen in eenzaamheid, in gesloten afdelingen of zelfs op het kerkhof!

Klinkt misschien hard, voor sommige zelfs ongelooflijk?

Maar het is niet anders, kop op, en zeg dat je bij die eerste groep wil horen!

Veel sterkte!

De ontwenningsskliniek: 5 maart

Donderdag 5 maart was het dan zover.

Vroeg in de morgen vertrok ik met mijn man naar de ontwenningsskliniek en onderweg gingen mijn gedachten maar op en neer, is dit goed, is dit verkeerd. Ik geraakte er niet uit en was op van de zenuwen eer we de stad naderden. Daar hebben we eerst nog een koffie gedronken, want het leek net of dit mijn laatste dag in vrijheid was.

Na een uurtje zijn we dan naar de kliniek gereden. We kwamen binnen op het onthaal waar we even moesten wachten, elke minuut leek wel een uur.

Even later kwam iemand ons dan halen om mij in te schrijven. Heel zenuwachtig antwoordde ik op al haar vragen en hoopte maar dat het vlug voorbij zou zijn, zodat ik nu eindelijk eens zou weten waar ik terecht kwam.

En na die hele papierwinkel liet ze me dan eindelijk zien waar ik de volgende acht weken zou verblijven.

We vertrokken door een gang, waar ik links van mij een grote refter zag. Daarna kwamen we buiten en sloeg de paniek pas echt toe! Links en rechts van mij zag ik oude gebouwen met heel kleine raampjes, net een gevangenis!

Ik zei tegen mijn man dat ik hier niet wou blijven!

Een heel stuk verder dan, gingen we een nieuw gebouw binnen, met grote ramen en heel veel licht, wel wat sober maar modern, dit zag er in alle geval al heel wat beter uit.

Op de eerste verdieping aangekomen werd ik overgedragen aan een begeleider, die ons meenam naar een bureau.

Het vragen stellen begon opnieuw, maar ditmaal over mijn probleem. Ik beantwoordde al zijn vragen over mijn middelengebruik heel eerlijk. En eigenlijk was dit voor mij een grote opluchting, het eerlijk kunnen zijn, het niet meer moeten zoeken naar leugens om het probleem te omzeilen. En dadelijk het gevoel krijgen dat die man me begreep en niet veroordeelde.

Na ons gesprek legde hij ook nog de regels van de kliniek uit.

Eerst zou ik op observatie komen.

De eerste drie weken mocht ik de kliniek niet verlaten.

De eerste twee dagen de observatie niet, ik moest daar ook mijn middagen gebruiken en mocht niet met de anderen naar de refter.

Na de eerste drie weken zou ik voor een kort weekend naar huis mogen, van zaterdag tot zondag, en daarna ook alleen de stad in gaan, als ik me sterk genoeg voelde.

Overdag mocht men zich niet op de kamer bevinden, maar samen met de anderen in de daarvoor geschikte ruimte of buiten op het terrein verblijven.

Al hoewel het me allemaal nogal streng overkwam, gaf het me toch een redelijk veilig gevoel.

Ik zou al zeker de eerste drie weken beschermd worden tegen mijn eigen verslaving, ik kwam dan ook al rechtstreeks van het ziekenhuis, waar ik de laatste drie weken verbleven had, dat waren dan in totaal al zes weken zonder middelen.

Elke niet verslaafde zal zich wel afvragen wat daar nu zo speciaal aan is. Maar ik was toen zo ver dat ik het volledige vertrouwen in mezelf verloren had.

Maar hier kon ik niet drinken of slikken, hier was het veilig.

Bezoek mocht men hier steeds ontvangen, maar het was honderd kilometer van huis, dus eens vlug op en af rijden zat er voor mijn familie en vriendinnen niet in.

Toch zou ik enorm veel bezoek krijgen, van vriendinnen, van de mensen van AA, van mijn ouders en mijn gezin, dit in tegenstelling tot vele anderen, waarvan hun familie zelfs helemaal niet ver moest rijden.

De begeleider overlegde ook nog met mijn man dat wanneer ik naar huis zou bellen om mij te komen halen, hij eerst de begeleiding zou verwittigen, zodat ze op mij konden inpraten. Meestal namen de patiënten dan toch de beslissing om te blijven.

Maar ik was er van overtuigd dat ik nooit zou bellen om me te komen halen, want dit was hier mijn laatste redding. Ik begon hier aan en zou het ook afmaken!

Maar daar zou ik al snel op terugkomen.